

Pogovor z **Ano Obrezo** je pripravil **Rok Andres**.

Na AGRFT si študirala dramaturgijo in scenske umetnosti. Je bil študij odločilen za nastanek Iskalcev zlata? Kakšna je pravzaprav geneza besedila?

Za stvarjenje Iskalcev zlata so bila odločilna zgodnja mlada majska jutra, pogled v svetleče se nebo skozi strešno okno, podarjajoče ptičje petje in vprašanje, kaj je zlato. Bil je leta 2014 in obiskovala sem prvi letnik druge stopnje študija, ki je živost mojega iskanja gotovo v marsičem podprl ter mu v danem trenutku pomagal najti obliko, da se je lahko izrazilo kot dramsko besedilo. Iskalci zlata so igra, ki se – v obliki epizod – dogaja v imaginarnem oziroma nedoločljivem svetu.

Zdi se, da z dvojico Joe – Noe, ki v igro stopata kontinuirano, ter z osebami, ki se pojavljajo znotraj sklenjenih prizorov vse do zaključne dvojice Vladigon – Estramir, prehodimo čas od Noeta do Becketta. Kaj te je vodilo pri snovanju posameznih epizod, fragmentov besedila? Je bil referenčni material prisoten že vse od začetka?

Vodilo me je vprašanje samo – kaj vodi človeštvo, kaj določa naše intimne izbire in oblikuje naša izkustva? O tem sem se hotela pogovoriti z ljudmi različnih krajev in časov. Večina karakterjev, ki so z mano želeli deliti svojo zgodbo, svojo resnico, je vzniknila že spočetka ob boku z vprašanjem, nekaj se jih je opogumilo k besedam v času intenzivnega poslušanja, nekaj pa si jih je tudi premislilo in kljub predhodni napovedi srečanja odšlo svojo pot skupaj s svojim odgovorom.

Igri bi lahko pripisali poetični značaj. Kolikšen vpliv, če sploh, ima na tvoje pisanje slovenska poetična drama? Kateri so sicer tvoji dramski zgledi?

Težko govorim o direktnem vplivu slovenske poetične drame, menim pa, da tako kraj kot zgodovina, ki ju živimo kot narod, skupaj z jezikom na določenih nivojih oblikujeta naše življenjsko izkustvo – in tako se morda to kdaj tudi sorodno izrazi. Čeprav sem se ob pisanju Iskalcev zlata zabavala ob uporabi določenih dramskih modelov (vprašala sem se, kako bi pisala, če bi npr. pisala antično dramo, misterij ali antidramo) in spoštujem marsikaterega dramskega pisca, se ne želim zgledovati po nikomur, temveč se skozi pisanje zgolj bližati iskri, ki (me) oživlja. Hkrati se zavedam, da kdor ni dedič, ne more biti pionir – vedno je pred nami že nekdo nekaj rekel, pisal, poskušal, iskal, najdeval in zgolj s svojim delovanjem klical k našemu lastnemu izrekanju, pisanju, poskušanju, iskanju, najdevanju. Čutim podporo in sopotništvo sorodnodušnih iskalcev vseh prostorov in časov – in sem hvaležna.

Kako pa ocenjuješ kondicijo sodobne slovenske dramatike? Ali kot predstavnica mlajše generacije opažaš dialog ali pomanjkanje dialoga med dramatikom in gledališčem?

Za ocenjevanje kondicije se ne čutim kompetentno, saj v zadnjem času nisem prebrala kaj dosti slovenskih dramskih tekstov. Kolikor sem seznanjena z dogajanjem na področju dramskega pisanja, imam občutek, da sta zanimanje in želja pisati za gledališče živahno živa v moji generaciji in da je prostor za rast dialoga med dramatikom in gledališčem še precejšen.

Verjamem, da bi si gledališča s tem, ko bi sprejela na svoj repertoar morda obrtno nepopolna, a s strastjo do življenja napisana besedila, razširila pljuča ob svežem vetru, ki bi zavel po predolgo zaprtih hodnikih. Da bi dihali – na dialog!